

Accent

& jongeren & gospel

Twee populaire gospel-artiesten, de Amerikaan Michael W. Smith en de Australische Darlene Zschech, gaven zaterdag 6 oktober een avondvullend praise- en worship-concert in het Arnhemse Gelredome. Deze krant was erbij, samen met vier reformatorische jongeren. Vandaag een impressie van het concert en een interview met Michael W. Smith. Het is het eerste deel in een serie over jongeren en gospelmuziek. Volgende week vrijdag in het katern Mensen deel twee: een gesprek met de vier jongeren over hoe zij het concert hebben ervaren, en over gospelmuziek in het algemeen.

„So, here I am to worship.“ Michael W. Smith, de meest populaire gospelartiest onder reformatorische jongeren, tijdens een door de EO georganiseerd gospelconcert, begin deze maand, in het Arnhemse Gelredome. „Open arms, we need to be.“

Uitbundige aanbidding

GOSPELARTIESTEN ZINGEN EN SPRINGEN VOOR JEZUS IN GELREDOME

REPORTAGE

Zaterdagavond, het Gelredome. De groene grasmatt, het vaste vloerkleed van profvoetbalclub Vitesse, is naar buiten geschoven. Binnen, op de betonnen vloer, drommen jongeren en ouderen samen. De tribunes links en rechts zitten nagenoeg vol. Ondanks de toegangsprijs van 27,50 euro – „speciale jubileumprijs“ omdat de EO, organisator van het concert, veertig jaar bestaat – is de Arnhemse voetbaltempel vanavond met 18.000 bezoekers goed gevuld.

Op het paars verlichte podium Darlene Zschech. Blond haar. Zwart jasje, dito broek. Ketting met kruisje om de hals. Ze doet denken aan Máxima; kon een zus zijn. Om de Australische zangeres heen de begeleidingsband, goed voor een volume dat op sommige momenten de geluidsbarrière dicht nadert. Wie in de straling van de metershoge luidsprekerbatterij staat, voelt de bonkende beats in het hart. De entourage onderscheidt zich niet van een popconcert.

„No Jesus, no life“ is de Bijbelse boodschap van de overrompelende opening. „Salvation is here“, zingt de 42-jarige Darlene, aanbiddingsleidster van de Hillsongkerk, een pinkstergemeente in Sydney. „And I know, my God make a new way for me.“ Het publiek antwoordt: „Salvation is here.“ Darlene nodigt de massa uit te klappen voor Jezus. Het geluid zwelt aan en golft door het stadion. Het slotakkoord gaat over

in de oproep: „One, two, three, lift them up, lift them up.“ Duizenden handen gaan eerst omhoog, dan op elkaar. „Hallelujah“, schreeuwt Darlene, terwijl ze hemelwaarts kijkt. De toon voor vanavond is gezet.

Ook het volgende nummer, „And the cry of my heart is to bring You praise“, verloopt heftig. Darlene danst, zingt, kijkt smekend, dan weer verheerlijkt. Blauwe lichtbundels zoeken hun weg door het schemerige stadion. Ze illustreren de woorden „All my delight is in You, Lord.“ De Australische zangeres richt haar microfoon, een machtig wapen, op het publiek om het refrein via de geluidsboxen te versterken.

Levensgroot

De Bijbel gaat open. Darlene leest voor. Uit de Psalmen, „Worship includes everybody“, is haar boodschap. Het volgende lied sluit daarbij aan: „Jesus, I believe in You. Jesus, I belong to You.“ Een cameraman snelt over het podium, steeds alert op de juiste beelden van de gospel-artieste en haar muzikanten, die via videoschermen meer dan levensgroot te volgen zijn.

Darlene sluit haar ogen en bidt om de Heilige Geest. „You are so welcome!“ Vervolgens schreeuwt ze het uit bij de tekst: „At the cross, I bow my knee, where You shed Your blood for me.“ Even later klinkt – net zo hard – het gebed: „Heal my heart and make it clean.“ De vingers van de toetsenist geselen het keyboard.

Op het videoscherm is in een flits

de tweede artiest van vanavond, Michael W. Smith, te zien. Dansend op de achtergrond heeft hij zich bij het podiumgezelschap gevoegd voor een gezamenlijk nummer over de enige weg. Het publiek scandeert: „One way, Jesus. One way, Jesus. One way, Jesus.“ Het duo-optreden eindigt met een ode aan Nederland. Darlene en Michael rollen de vaderlandse slag uit. Een staande ovatie volgt. Darlene: „Today is a new day for the church in Holland. And everybody says: Amen.“ Het woord echoot na in het stadion.

Tijdens de pauze vraagt Compassion aandacht voor kinderen, wereldwijd, in miserabele omstandigheden. Darlene ondersteunt de filmbeelden met een emotionele oproep om de daad, „sponsoring in the name of Jesus“, bij het woord te voegen. Het kost de aanwezigen 27,50 euro per maand. „It's a great investment to save a child.“ Jongeren in gele Compassion-T-shirts lopen tussen de rijen door om hun informatiepakketten te slijten aan potentiële sponsors. Slechts weinigen zijn geïnteresseerd.

Michael W. Smith, in spijkerbroek en trui, zet zijn optreden na de pauze rustig in. „Open the eyes of my heart, Lord“ is een gebed. De Amerikaan, 's werelds meest populaire gospelzanger, speelt op het Yamaha-keyboard en laat zich begeleiden door een band met viool, gitaar en slagwerk. Het publiek kent veel van zijn nummers en zingt de teksten, vaak al na enkele woorden, vlot mee.

Mensen op de tribune gaan staan.

„So, here I am to worship. Here I am to bow down.“ De regels gaan over in „O God, let us adore Him“, op de melodie van het internationaal bekende Adeste Fidelis: Komt allen tezamen. Zuiver en zacht waaieren de tonen door het stadion. Muzikaal een gouden moment. Als het slotakkoord wegterft, knikt Michael goedkeurend naar zijn publiek. „Yeh, it was good.“

De Amerikaanse gospelzanger vervolgt met „Help me find the way. Bring me back to You.“ Tijdens het spelen duikt hij bijna onder het klavier van z'n keyboard. Tussen twee nummers in neemt hij een slok uit zijn sabbelfles om daarna verder te gaan met „Open arms, we need to be.“ De tekst appelleert aan de net gevoerde actie van Compassion.

Open sluisen

„Healing rain is failing down“ begint rustig, maar halverwege gaat de knop om. Michaels band voert het volume op. „I'm not afraid.“ En: „Let it rain, let it rain. Open the floodgates of heaven.“ De muzikale sluisen gaan nu echt open. Het lied, met veel herhaling in de tekst, voert naar een climax. Het dak van het Gelredome lijkt eraf te moeten. Steeds meer mensen op de tribunes gaan staan en deinen mee. Sommigen steken één hand omhoog, anderen twee. Verrassend genoeg eindigt het nummer pianissimo. De muziek gaat als een nachtkars uit.

EO-presentator Bert van Leeuwen

neemt de regie over. Hij verwijst naar morgenavond. Zondagavond. Dan zal Vitesse de groene grasmatt in het Gelredome weer betreden. „Maar dan denken wij aan dit fantastische concert hier vanavond.“ Van Leeuwen eindigt met gebed. Michael speelt zachtjes mee op zijn keyboard. Voor hem is het morgen ook een bijzondere dag: hij wordt vijftig. „Happy birthday“, zingt het stadion. „Very Dutch“, reageert Michael met een big smile.

Dan is Darlene er weer. Het slotoptreden begint hard: „Our God is an awesome God.“ De Australische springt er nog een keer lustig op los: „Hallelujah for the Lord Almighty!“ Het publiek krijgt van Michael de zegen: „We zegenen jullie in Jezus' Naam. Ik zegen je met al Gods beloften.“ „Amen“, reageert de massa.

Het duo-optreden – volgens de EO het gospelconcert van het jaar – eindigt verstild: „Holy are You, Lord. Holy, worthy is the Lamb.“ Darlene is inmiddels verdwenen. Michael doet zijn oordopjes uit; het stadion moet het lied overnemen. „Holy, holy“, zingt het publiek, minutenlang. Michael verdwijnt, maar komt nog één keer terug. „Bless you.“ Hij wijst naar boven. Applaus volgt, maar de gospelzanger is nu echt weg.

Tegen elven stroomt het Gelredome leeg. Geen gedru, geen getrek, geen gevloek, geen getier. Acht-tienduizend concertgangers zoeken rustig hun auto, bus of trein op. In hun hoofden galmt het na: „Holy, worthy is the Lamb.“

„God is gesteld op iedereen die hier is“

Halverwege het concert legt Michael W. Smith –terwijl hij zachtjes op z'n keyboard doorspeelt– in een korte toespraak het publiek uit wat de kern van zijn boodschap is.

„Ik gaf zo-even achter de schermen een interview, en mij werd gevraagd: Wat is jouw belangrijkste boodschap? Wat wil je vanavond vertellen? Wat een beladen vraag. Er is zo veel dat ik kwijt wil. Maar als ik iets moet uitkiezen, dan is mijn belangrijkste boodschap dat je moet weten wie je bent. De kerk heeft een beetje een identiteitscrisis. Velen van ons groeien op met dogmatische toestanden waarin we denken dat God een zweep heeft. Echter, de God Die ik ken, houdt echt van mij. Hij houdt niet alleen van mij, Hij mag mij ook. En Hij is heel erg gesteld op mij. Ken je die God? Mijn favoriete Bijbelverhaal is dat van de verloren zoon. Dat hebben we wel honderden keren gelezen. De vader wacht tot zijn zoon thuiskomt. De zoon heeft zijn hele erfenis verkwist. Hij heeft erop los geleefd. Echt een slechte zoon. Hoe vaak zou de vader naar zijn zoon hebben uitgekeken? Maar die ene keer zag hij zijn zoon in de verte aankomen. En wat deed hij? Hij rende naar zijn zoon, sloeg zijn armen om hem heen en zei: Mijn zoon was verloren, maar nu is hij gevonden. We gaan een feestje houden.“

Tekst: Evert van Dijkhuizen en Jaco van der Knijff
Foto's: Anton Dommerholt

INHOUD

PAGINA 22
Luthers vermaning uit 1524 aan Duitse raadsheren ook nu nog actueel.

PAGINA 23
Urker rederij gooit het over een andere boeg.

PAGINA 29
Joodse gemeenschap in Sjanghai groeit weer.

Eindredactie: René Zeeman

Michael W. Smith: Ik ben geen rockster

Vlak voor het concert in het Arnhemse Gelredome is Michael W. Smith beschikbaar voor korte interviews met de media. De wereldberoemde gospelzanger –spijkerbroek, grijze trui, sjaal om– ontvangt zijn gasten typisch Amerikaans: „Hey, nice to meet you.“ Smith –50 jaar, getrouwd, vijf kinderen, één kleinkind– gaat er ontspannen bij zitten.

In het stadion wachten 18.000 jongeren. Wat doet dat met u?
„Ik vind dat fantastisch. Ik ben hier nu voor de tweede keer, reis de hele wereld over, maar telkens weer doet het me wat als er zo veel mensen op me zitten te wachten. Ik ben erg dankbaar.“

Wat wilt u de jongeren meegeven?
„Een heleboel. Het is van het grootste belang dat jongeren zich realiseren wie ze zijn. Daarom wil ik het hart

van de hemelse Vader laten zien, zodat christenen zich ervan bewust worden dat God hen liefheeft, hoe God werkelijk over hen denkt. Veel kerkmensen vinden het moeilijk om in Hem te geloven. Ik vraag dan: Weet je wel dat God van je houdt? Hij weet wie je bent. Hij denkt voortdurend aan je. Als je dat gelooft, zal je leven veranderen. Eigenlijk is mijn boodschap eenvoudig: Heb God lief en je naaste als jezelf. Dat zal je omgeving merken.“

Sommige jongeren vereren u.
Lachend: „Dat kan ik mij maar moeilijk voorstellen.“

Past die verering bij uw boodschap?

„Ik probeer het allemaal voor God te doen, niet voor mijzelf. Niet als een rockster. Ik denk dat dat een groot verschil is. Christus is voor mij het middelpunt in

mijn optreden. Ik wil geen entertainer zijn. Ik ben in de eerste plaats worshipleader. En als mensen meer voor mij dan voor Jezus komen? Ik kan dat niet veranderen. Ik kan wel voor hen bidden. En dat doe ik ook, iedere nacht.“

Kunt u zich voorstellen dat er christenen zijn die moeite hebben met uw manier van optreden?

„Misschien is dat iets wat hier in Nederland speelt. In de Verenigde Staten is men gewend aan een mix van stijlen. Wie ben ik om te zeggen dat die mix niet goed is? Ik doe slechts wat God zegt dat ik moet doen. Dat kan natuurlijk altijd beter. Maar bij dit alles weet ik me geleid door de Heilige Geest.“

Is elke muziekstijl geschikt om het Evangelie uit te dragen?

„Absoluut. Je kunt natuurlijk zeggen dat een bepaalde

muzieksoort niet jouw stijl is. Maar de uiteindelijke vraag is of het hart van de muzikant op God is gericht.“

Is het verschil tussen gospelmuziek en popmuziek niet heel klein?

„Inderdaad, dat verschil is heel klein. Zet ze maar naast elkaar: rock, pop, heavy metal én gospel. Opnieuw, het gaat om de intentie van de artiest. Daarom houd ik me vooral bezig met praise- en worshipmuziek.“

Is het moeilijk voor een christen om beroemd te zijn?

„Het is zoals het is. Ik kan het moeilijk veranderen. Ik benadruk altijd: I'm just Michael. Anderen zeggen dat ik beroemd ben. Als mensen zeggen: Jij veranderde mijn leven, dan zeg ik: Ik ben slechts wie ik ben. Ik ben geen rockster, ik wil gewoon zijn.“

